

*Els llums
s'apaguen
a la ciutat
que no dorm mai*

TENEBRES A LA CIUTAT

ADAM CHRISTOPHER

Columna

STRANGER
THINGS

TENEbres ^A _{LA} CIUTAT

ADAM CHRISTOPHER

Columna

Stranger things: Tenebres a la ciutat és una obra de ficció.

Els noms, els llocs i els fets que s'hi narren són, o bé producte de la imaginació de l'autor, o han estat utilitzats com a ficcions. Qualsevol semblança amb fets, llocs o persones, vives o mortes, és pura coincidència.

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *STRANGER THINGS: DARKNESS ON THE EDGE OF TOWN*

PRIMERA EDICIÓ: JUNY DEL 2019

© NETFLIX INC., 2019

© NETFLIX CPX, LLC I NETFLIX CPX INTERNATIONAL, B.V, 2019

STRANGER THINGS™ ÉS UNA MARCA REGISTRADA DE NETFLIX CPX, LLC I NETFLIX CPX

INTERNATIONAL, B.V. TOTS ELS DRETS RESERVATS.

AQUESTA TRADUCCIÓ HA ESTAT PUBLICADA D'ACORD AMB DEL REY, UN SEGELL DE RANDOM HOUSE,

UNA DIVISIÓ DE PENGUIN RANDOM HOUSE LLC.

© DE LA TRADUCCIÓ: ESTHER ROIG, 2019

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

FOTOCOMPOSICIÓ: GAMA, S.L.

ISBN: 978-84-664-2534-6

DIPÒSIT LEGAL: B. 9.230-2019

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a **ecològic**
i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

CAPÍTOL 1

LA FESTA D'ANIVERSARI

4 DE JULIOL DE 1977

BROOKLYN, NOVA YORK

El rebedor era blanc. Parets, terra, sostre. Tot. Blanc sobre blanc sobre blanc i a en Hopper més que res li produïa una lleugera sensació de mareig. La ceguesa de la neu en un barri de la ciutat. Qui ho havia de dir.

Una casa que era tota blanca, de dalt a baix, totes les habitacions, tots els pisos. Per fora era una casa adossada de Brooklyn. Per dins era una instal·lació artística. En Hopper tenia ben agafada la copa de vi negre, per por de vessar-ne una gota.

Només els rics podien viure en una casa com aquesta perquè només els rics es podien permetre l'exèrcit de personal de neteja que es necessitaria per mantenir-la així. Rics que es pensaven que eren Andy Warhol. Rics que eren amics d'Andy Warhol, o almenys coneixien el seu decorador.

I també tenien fills. Dos dels quals, bessons, que en aquell moment celebraven una festa d'aniversari conjunta a l'enorme cuina del darrere de la casa, una cuina que donava a un jardí exuberant envoltat de murs alts, un oasi impossible ocult en l'espai entre cases adossades, en què la vegetació sobrevivia miraculosament a la calor asfixiant de l'estiu que convertia la resta de Nova York en un desert. El rebombori de la festa rebotava fins a l'espartà rebedor en què en Hopper havia buscat una mica de tranquil·litat, amb la seva beguda mal escollida.

Va aixecar la copa i en va mirar el contingut. Vi negre en una festa infantil d'aniversari.

Sí, els Palmer eren aquesta mena de gent.

En Hopper va sospirar i va fer un glop. No era així com tenia pensat passar el Quatre de Juliol, però sabia que no tenia dret a criticar. Els nens —trenta, gairebé la classe sencera de la Sara a l'escola primària— s'ho estaven passant d'allò més bé, entretinguts per un equip de professionals contractats pels Palmer per a l'ocasió i servits —i ensucrats— per una colla de cambrers que segurament cobraven més per aquella feina que en Hopper en tot un mes.

No sols s'entretenia els nens. Els grans també. Al fons del passadís, travessant una de les moltes portes blanques, els pares —menys en Hopper— estaven reunits veient un espectacle dirigit només a ells. Una mena de funció de màgia, havia dit algú. La Diane havia intentat convèncer en Hopper perquè entrés, fins i tot havia intentat arrossegarlo estirant-li el braç, però... Una funció de màgia?

No, ell ja estava bé on era. Tot sol. Al rebedor de blanc infinit. Amb el seu vi.

De la cuina va sortir un rugit de rialles, acompanyat d'un rugit gairebé simultani a l'altre costat del passadís.

En Hopper va mirar a un cantó, després a l'altre, sense saber quina actuació escollir. Finalment, va brandar el cap renyant-se per ser tan aixafaguitarres i va anar amb els altres pares. Quan va obrir la porta del final del passadís, s'esperava trobar una habitació blanca amb un piano de cua blanc al mig, John Lennon al teclat, Yoko Ono estirada a sobre.

El que va trobar va ser una altra habitació de rebre, una de les moltes d'aquella mansió, aquella potser lleugerament menys cridanera que la resta de la casa, amb la blancor de les parets si més no escapçada per les llibreries ornamentades, de fusta càlida, segurament originals.

En Hopper va tancar amb compte la porta i va saludar amb el cap els pares que hi havia drets a prop. Va veure que la majoria eren homes, mentre que al voltant de la taula circular que ocupava la major part de l'habitació estaven assegudes les mares i tietes, amb l'atenció posada en la dona que seia al «cap» de taula, de cara a la porta. La dona era jove i portava un mocador vermell estampat al cap, i davant seu, a la taula, només hi havia una bola de vidre, ni més ni menys.

A en Hopper se li va tensar la mandíbula, però va resistir la temptació de mirar l'hora. Estava incòmode i se sentia fora de lloc; era l'únic home dels presents que no s'havia pres la invitació a una festa d'aniversari infantil com una oportunitat per mudar-se. Els altres pares portaven americanes d'esport de solapes amples i de colors torrats variats, amb corbates de tons semblants.

Ah, sí, el model d'americana i corbata T. Del color que vulguis, sempre que sigui marró.

De sobte, en Hopper no es va sentir tan malament amb la seva camisa vermella de quadres i els texans. Almenys estava còmode. El polièster no era gaire bona idea

amb aquella calor, com semblaven haver descobert alguns dels homes amb la cara vermella i lluent de suor. En Hopper va amagar el somriure rere la copa de vi mentre bevia i va parar atenció a l'escena que tenia lloc enmig de la sala, on la Diane seia amb les altres dones, la majoria amb vestits llargs i vaporosos de cotó que semblaven més transpirables que la moda masculina, escoltant molt atentament la pitonissa, que mirava la bola de vidre i feia veure que llegia el futur de... Era la Cindy, la mare d'en Tom?

En Hopper havia perdut el fil. De sobte li van venir ganes de prendre una altra copa de vi.

La pitonissa continuava xerrant. Era més jove del que s'hauria esperat en Hopper, tot i que no estava gaire segur de quina edat havien de tenir les pitonisses. No havien de ser velles? Tampoc tenia importància, allò era una comèdia i prou.

En Hopper va decidir relaxar-se, divertir-se i deixar de ser tan idiota.

L'esclat d'aplaudiments el va tornar a la realitat. Va mirar per tota l'habitació i va veure que les dones de la taula es canviaven de lloc, de manera que la següent protagonista seia ara davant de la pitonissa.

Era la Diane. Va riure per alguna cosa que li va dir la seva veïna, després va mirar enrere. Se li van il·luminar els ulls quan va veure en Hopper, i li va fer un gest perquè s'acostés.

Mirant tímidament els altres pares, en Hopper es va anar a situar darrere la cadira de la Diane. La seva dona li va allargar la mà i ell la va estrènyer, després el va tornar a mirar amb un somriure.

Un somriure que ell li va correspondre.

—Ei, per què em mires a mi? Madame Mystique està a punt de veure el teu futur.

En sentir això, la pitonissa va riure. Es va tirar una mica enrere el mocador i va mirar en Hopper.

—El passat, el present, el futur... Tots els camins i caminets s'obren davant meu! —Va gesticular per sobre la bola de vidre.

La Diane va somriure i, respirant fondo, es va posar molt dreta a la cadira i va tancar els ulls. Va deixar anar l'aire a poc a poc pel nas.

—Vinga —va dir—. Estic preparada.

El públic va cridar i la pitonissa, aguantant-se el riure, va girar el coll i va mirar intensament la bola de vidre, amb els palmells a sobre la taula, un a cada costat.

La pitonissa no va parlar. En Hopper va observar com la dona empetitia els ulls i ajuntava les celles com si es concentrés. Al fons de la sala es van sentir murmuris d'alguns homes que havien perdut l'interès.

I aleshores.

—Veig... Oh!

La pitonissa es va apartar bruscament de la bola de vidre. En Hopper va posar la mà a l'espatlla de la seva dona, i va sentir com ella la tapava amb la seva.

La pitonissa va tancar els ulls, amb les faccions convulses, com si patís. En Hopper va sentir la mà de la Diane estrenyent més fort la seva. Es va començar a neguitejar. Era una comèdia, i res d'allò era real, però a la sala havia canviat alguna cosa, l'ambient distès d'abans s'havia evaporat de cop.

Es va escurar la gola.

La pitonissa va obrir els ulls i va decantar el cap tot mirant el vidre.

—Veig... veig... —Llavors va brandar el cap i va tancar els ulls, amb força—. Hi ha... fosc. Un núvol... No, és com una onada, que s'escampa, es propaga... Es propaga.

La Diane es va bellugar a la cadira i va mirar en Hopper.

—Llum... Hi ha... —La pitonissa va fer una ganyota, com si hagués mossegat una llimona—. Hi ha... No, no és llum, és una... absència. Un buit. Fosc, un núvol, com una onada, que entra, que es propaga... Es propaga...

La pitonissa va esbufegar. La Diane va saltar, espantada, juntament amb la meitat de les persones de la sala.

En Hopper va brandar el cap.

—Escolti, que si això és broma...

La pitonissa va tornar a brandar el cap, moltes vegades.

—Una foscor. Només hi ha foscor, un gran núvol, negre serpent...

—Em sembla que ja n'hi ha prou —va dir en Hopper.

—Arriba la foscor. Una nit sense fi. Un dia sense alba. El dia del...

—He dit que prou! —En Hopper va picar a la taula amb la mà.

Els ulls de la vident es van obrir de cop i la dona va agafar aire amb força. Va parpellejar diverses vegades tot mirant les cares de les persones de la sala amb una expressió de sorpresa, com si s'acabés de despertar d'un son profund.

Llavors tothom es va posar a parlar alhora. Les dones es van aixecar de les cadires, ràpidament, avergonyides tot d'una d'haver pres part en el joc, mentre els marits murmuraven al fons. La Diane es va posar dreta. En Hopper li va passar la mà per les espatlles.

—Com estàs?

La Diane es va fregar el front.

—Bé, estic bé. —Es va girar i li va somriure una mica.

En Hopper es va dirigir a la pitonissa.

—Escolti, no sé de què anava això, però és una festa infantil d'aniversari, per l'amor de Déu. Si vol fer por a la gent, potser que s'ho reservi per a Halloween.

La pitonissa va mirar en Hopper, encara amb la cara desorientada, els ulls petits com si s'esforcés per entendre el que li deia. Al voltant d'ells, els altres pares començaven a desfilar fora de l'habitació. En Hopper es va girar per imitar-los.

—Estàs bé? —va preguntar la Diane.

En Hopper es va girar, però va veure que no parlava amb ell; parlava amb la pitonissa, que es feia un massatge a les temples.

—Ah, sí, escolta —va dir la dona—, m'hauràs de perdonar. De debò que em sap greu. No sé què m'ha agafat.

—Sí, és clar —va dir en Hopper. Va estirar la Diane per l'espatlla, apartant-la de la taula, cap a la porta. Abans de sortir de l'habitació, en Hopper va mirar enrere. La dona que s'havia quedat sola a la taula de sobte semblava encara més jove que abans, i el gran mocador vermell i la bola de vidre de sobte semblaven ridículs—. Parlaré d'això amb la Susan i en Bill —va dir en Hopper.

—Jim, deixa-ho córrer —va dir la Diane, brandant el cap.

En Hopper va arrufar les celles, va deixar anar molt d'aire pel nas i va sortir de l'habitació. Un cop al passadís li va passar la ràbia quan va veure la Sara que venia corrent cap a ells amb els altres nens, amb una bossa de paper blanc amb ratlles vermelles en una mà i a l'altra una capsa de cartró marró amb forats quadrats als laterals, la part de dalt doblegada per formar un mànec, que ella estrenyia tan fort que se li havien tornat blancs els artells.

—Ei, preciosa, què portes aquí? —va dir en Hopper, i es va ajupir per agafar a coll la seva filla de sis anys.

—Pastís d'aniversari! I una pedra mascota. Tothom en té una, i es diu Molly.

—Molt bé —va dir en Hopper a poc a poc, inclinant la capsa on hi havia la pedra mascota mentre la Sara l'aguantava perquè ell hi fes un cop d'ull—. Et sembla que voldrà una mica de pastís, la Molly?

—No siguis ximple, papa. La Molly només beu llimonada.

—És clar!

En Hopper va mirar la Diane amb la boca en forma d'O de sorpresa, les celles aixecades.

—Ei, això vol dir més pastís per a nosaltres!

La Diane va riure i li va estirar el colze.

—Va, anem —va dir, i es va girar per seguir els altres pares i nens que anaven cap a la porta del carrer. Al rebedor els esperaven dos animadors del grup infantil, tots dos vestits d'Oncle Sam pel Dia de la Independència. Regalaven banderetes americanes amb palets curts, a la punta dels quals hi havia lligada una bosseta de caramels, una per a cada nen que passava. La Sara va donar la pedra mascota al seu pare per poder agafar la bossa.

—Què es diu, Sara? —va dir la Diane.

—Gràcies, senyor pallasso!

Van baixar tots tres els graons cap a la vorera mentre els convidats es ficaven a la flota de cotxes que havia ocupat pràcticament tot l'espai disponible al carrer.

Els Hopper, en canvi, se'n van anar caminant. Casa seva no era lluny, i no havien fet més que unes quantes passes carrer avall que en Hopper va sentir que la Sara li estirava la mà. Es va deixar portar, content que la nena cremés l'excés d'energia abans d'arribar al seu pis, a poques travessies de distància.

La Diane va agafar el seu marit de bracet i li va repenjar el cap sobre l'espatlla mentre caminaven a poc a poc.

—Déu-n'hi-do quina festa —va dir ella.

—Sí, quina festa —va dir en Hopper—. He estat patint tota l'estona per si se'm vessava el vi a sobre d'alguna cosa que no podria pagar de cap manera, i després una profeta ens prediu una apocalipsi imminent. —Va aixecar la capsa—. Ah, i tenim un nou i inesperat membre a la família. Sí, quina festa. Quines ganes d'anar a la de l'any que ve!

La Diane va riure i es va apartar d'en Hopper per picar-li enjogassadament l'espatlla on havia repenjat el cap.

—Au, va, que no n'hi ha per tant. La Lisa acabava de... —Es va interrompre, gesticulant mentre intentava trobar una explicació.

—La Lisa?

—La Lisa Sargeson, la pitonissa. És una de les mares, i fa màgia de més a més de la feina.

—Fer de pitonissa és màgia?

—Home, no ha fet només de pitonissa. Abans ha fet uns trucs molt bons d'escapisme amb panys i cadenes. La Janice McGann s'ha ofert voluntària i li ha posat unes manilles i gairebé té un infart quan la Lisa ha dit que no tenia la clau!

En Hopper va somriure.

—I llavors què ha passat amb el número d'endevina?
La Lisa Sargeson s'ha sortit una mica de mare?

La Diane va arronsar les espatlles.

—S'ha deixat anar un moment.

—Quin moment.

—Quina festa.

—Ja ho pots ben dir. Hi era tota la classe de la Sara, amb tots els pares, però juraria que el personal ens supe-

rava en nombre. I animadors per als adults, també? Ara no em diguis que la Susan i en Bill no es volien fer veure.

—Mira —va dir la Diane—, m'ho he passat bé, encara que tu no.

—No he dit això.

—No calia. He vist la cara que feies.

—T'ho he dit. Em feia por embrutar alguna cosa.

—Sí, segur.

—Sí, segur!

—James Hopper —va dir la Diane, tornant a agafar el seu marit de bracet—. Has estat tens tota l'estona. Has d'aprendre a relaxar-te.

En Hopper va obrir la boca per parlar, però la va tancar de seguida. Va arronsar les espatlles i després no sabia com tornar-les a abaixar.

—És que...

—És que què?

—És la casa. Aquesta gent. Ja ho sé, els Palmer són bones persones. Però... no són com nosaltres. Ni tampoc com els altres pares. No han fet la festa a la seva casa dels Hamptons perquè sabien que ningú es podria pagar la gasolina per anar fins allà.

—Això no és veritat —va dir la Diane, amb un somriure.

—Sí, no ho sé —va dir en Hopper, relaxant finalment les espatlles—. Potser no. Però de veritat. Aquesta casa? Vinga, la gent normal no viu així. I si tants diners tenen, per què porten els fills a l'escola pública?

—Ei, aquesta escola està molt bé. Si no, no hi treballaria, i segur que no hi portaria la Sara.

—D'acord, d'acord —va dir en Hopper—, però segur que hi ha dotzenes d'escoles privades estupendes on podrien portar els seus fills. O tu no ho faries, si pogues—

sis? L'escola de la Sara pot estar bé, però no ens enganyem, estem parlant d'una escola pública de Nova York.

—I si no cregués que l'escola pública de Nova York funciona, no hi deixaria sang, suor i llàgrimes, no trobes? —La Diane va mirar en Hopper—. No ets l'únic que intenta fer alguna cosa bona, Jim. No vaig venir a aquesta ciutat només per animar-te des de la barrera. De vegades necessites que t'ho recordin.

En Hopper va assentir, i va acostar-se més la seva dona mentre continuaven caminant. A Nova York hi havia problemes, això segur, però l'escola de la Sara era bona. En Hopper sabia que la Diane havia tingut sort que li toqués treballar allà, tenint en compte l'estat de l'educació a la ciutat. Li havia parlat d'altres escoles on havia sentit a dir que els professors de vegades ni tan sols es presentaven per fer classe, que nens de només dotze anys es passaven una ampolla de vi mentre el professor feia veure que no ho veia, conscient que qualsevol intent d'imposar la seva autoritat seria inútil, si no és que era respost amb violència. I aquests eren exemples extrems, però hi havia vegades que tota la ciutat semblava un exemple extrem. Pràcticament en fallida, amb els serveis públics enfonsant-se juntament amb les infraestructures.

Benvinguts a Nova York, 1977.

No era que en Hopper es penedís de la decisió d'anar a viure allà. Ni de bon tros. Per ell, era el que calia fer, exactament quan calia. Després del Vietnam, tornar a Hawkins, a Indiana, havia estat com entrar en un univers paral·lel. Havia donat la seva sang i la seva suor i, pensava de vegades, una part del seu equilibri mental per combatre en una guerra que no semblava tenir final, que no es feia per cap raó que ell pogués comprendre, i mentrestant la vida als pobles dels Estats Units havia entrat en

una mena de bucle temporal i no havia canviat gens ni mica quan ell va tornar.

En Hopper es preguntava si mai canviaria, o si podia canviar.

S'havia posat neguitós i ni tan sols intentava dissimular-ho. L'arribada de la Diane el 1969 havia estat una distracció ben rebuda; l'idil·li que van iniciar aviat va culminar amb el naixement de la seva filla, la Sara, el 1971. I allò va ajudar.

Si més no, un temps. Però Hawkins, Indiana, continuava sent Hawkins, Indiana. El benestar domèstic no podia durar tant. En Hopper necessitava... alguna cosa més. Alguna cosa més gran.

Un lloc més gran.

Un lloc com Nova York.

Les coses com siguin, convèncer la Diane li havia costat una mica, i de tant en tant en Hopper sentia una fiblada de culpa. Per molt que li fes costat i volgués que fes el que necessitava fer, canviar Hawkins per Nova York era un gran canvi, en molts sentits. Hawkins era petit i soporífer, però hi tenien una casa, una família. Era segur, i era confortable. I amb els records del Vietnam que s'anaven apagant, era... fàcil.

Potser aquell era el problema. Que fos segur, confortable i fàcil estava molt bé, però en Hopper de seguida es va adonar que no era el que volia. Els dos períodes de servei al Vietnam l'havien canviat, i a la tornada s'havia trobat enfonsant-se en l'oblit suburbà.

Havia detectat els senyals aviat, i la Diane també, i per això li estava agraït. Es va recolzar en el seu suport, sense el qual... Bé, no sabia què hauria pogut passar. Havia vist el que els havia passat a d'altres que després de tornar de la guerra no se n'havien sabut sortir.

En Hopper necessitava un canvi. I van canviar. Se'n van anar a viure a Nova York. Una ciutat gran, una ciutat amb problemes, una ciutat que necessitava ajuda.

En Hopper sabia que ho podia fer. Sabia que seria difícil, un baptisme de foc en una ciutat que algunes persones començaven a anomenar un infern a la terra, ja llavors, abans que se n'anés tot realment a fer punyetes.

Però... Era el que volia. El que necessitava.

O sigui que a la primavera de 1972 la Diane va dir que sí. Va acceptar els seus arguments: era el moment de fer-ho, mentre encara eren joves i se sentien capaços d'obrir-se un nou camí a la vida. Els aniria bé a tots.

L'historial professional d'en Hopper era bo. Havia entrat al departament de policia de Hawkins després de tornar del Vietnam. Tres anys i mig de bon treball policial i un grapat de recomanacions es van combinar amb l'experiència militar per garantir-li una plaça al programa de reclutament ràpid del Departament de Policia de Nova York, que feia curt de personal i que convertia policies de carrer amb algun tipus d'experiència especial en els tan necessitats inspectors. Després d'uns quants mesos fent feina d'agent d'uniforme per aprendre tot el que podia de la ciutat i del departament, en Hopper es va trobar amb una placa a la butxaca i una taula pròpia. Va treballar de valent, va fer moltes hores i no va passar desapercebut. Mentre les retallades presupostàries i les reduccions de personal feien trontollar el departament, el van tornar a ascendir, aquesta vegada a homicidis.

En Hopper no podia ser més feliç.

No tenien gran cosa, i això era el que l'havia irritat tant de la casa dels Palmer, aquella ostentació gratuïta de riquesa, però... Eren feliços. Tenien un pis en un barri

de Brooklyn que no estava malament, més aviat bé. Una feina per a la Diane a una escola primària que estava bé, de debò: es movia en la mitjana, hauria pogut ser millor, hauria pogut ser pitjor. La Sara era una nena llesta, i tot i que només havia començat primer, li anava bé, i la Diane era a prop, no per controlar-la, però... Sí per vigilar-la.

Era Nova York, al capdavall.

En Hopper va sentir una forta estrebada a la cama que el va fer sortir del seu encantament. Va veure la Sara que li estirava el genoll amb totes les seves forces. Casa seva era a poques portes de distància.

—Va, va! —va dir la Sara—. Que hem de menjar més pastís, pare!

—Sí, perquè si aquesta senyoreta necessita alguna cosa és una altra sobredosi de sucre —va dir en Hopper, rient i col·locant-se la seva filla al maluc mentre la Diane s'avançava i obria la porta del carrer. Estava a punt de seguir-la, però va ensopegar amb la seva esquena perquè ella es va parar.

—Què passa?

La Diane va mirar el seu marit.

—És el nostre telèfon?

En Hopper va escoltar. Tenia raó, sonava un telèfon en algun lloc per sobre d'ells, al seu pis, que era a la segona planta.

—Té —va dir en Hopper, girant-se per passar la Sara a la Diane—. A veure si arribo a temps. Podria ser important.

Després de deixar la filla en braços de la seva mare, en Hopper va pujar els graons de dos en dos.

—Digui'm?

—Renoï, que difícil de localitzar que ets —va dir una veu de dona. Era molt greu i rasposa, de fumadora.

En Hopper la coneixia perfectament.

—Com ha de ser, Delgado —va dir—. És el Dia de la Independència i l'única obligació que tenia avui era portar la Sara a una festa d'aniversari.

—Sí, doncs mira, t'haig de convidar a una festa totalment diferent.

En Hopper va notar que se li accelerava el puls. Si la inspectora Rosario Delgado, la seva companya des de feia sis setmanes, l'havia intentat localitzar en el seu dia lliure, volia dir que tenia una raó de pes.

I dret, al costat del telèfon penjat a la paret pròxima a la nevera, va tenir la sensació de saber quina raó era. Per darrere va sentir que la Diane i la Sara entraven al pis. Quan totes dues van arribar a la cuina, la Diane va mirar el seu marit expectant. Ell la va mirar i va fer un petit cop de cap.

—Hola, Missió Control a inspector James Hopper, vine, si us plau.

Es va tornar a posar l'auricular davant de la boca.

—Perdona. —Va fer una pausa—. És un altre, oi?

—Has de venir, tan de pressa com puguis.

En Hopper va assentir.

—Surto de seguida. Quina adreça? —Es va girar, buscant llapis i paper, però la Diane ja havia agafat del taulell el petit quadern que feia servir per a la llista de la compra i l'hi atansava juntament amb un llapis. Li va donar les gràcies silenciosament, es va girar i va aguantar el quadern contra la paret del costat del telèfon. La Delgado li va donar les indicacions i ell s'ho va apuntar.

—D'acord, ja ho tinc —va dir—. Vinc de seguida.

—Faré desplegar la catifa vermella —va dir la Delgado. I va penjar.

En Hopper va penjar el telèfon. Sentia les mans de la Diane a les espatlles. Les va agafar i es va girar sobre si mateix.

—Escolta... —va començar.

La Diane va assentir.

—Te n'has d'anar.

—Me n'he d'anar. Em sap greu.

La Diane va somriure.

—No et disculpis —va dir—. No et disculpis mai per fer la teva feina.

—T'ho compensaré.

—T'ho recordaré.

Es va desfer de la seva abraçada i va anar cap a la porta. La va obrir i es va girar, amb la mà encara a la maneta.

—Et trucaré perquè sàpigues on sóc —va dir, i va mirar la Sara, que ja estava ocupada amb el pastís a la tauleta de la cuina—. Ei, deixa-me'n una mica, filla!

La Sara el va mirar i va somriure, amb la cara bruta de sucre vermell i blau.

La Diane va fer un petó a en Hopper a la galta.

—Vés amb compte.

En Hopper li va fer un petó als llavis.

—Aquesta és la idea —va dir, i se'n va anar i va tancar la porta.